

Si els castellanoparlants són superiors als catalanoparlants, a les terres catalanes, és un procés d'assimilació que talment un bulldozer no té aturador, si políticament no fem res.

Cal que parlar català deixi de ser un acte polític, sinó un acte de convivència i enraonament normal en un país normal.

El castellà anomenat espanyol de manera definitiva i oficial en dictadura de Primor de Ribera, té la voluntat a través de la ciutat de Madrid (dita Madriz pels propis madrilenys i amb la caiguda de la "d" en els parlars castellans perifèrics com els d'Andalusia, dóna Marí, i finalment "mare" que ve de "matriz") de dominar el món. Ja a molts indrets supera l'anglès (*vegeu l'índex de castellanoparlants a Nova York, i a tot Califòrnia*). Vegeu a Port Aventura... Si sentiu català, podeu agrair el cel i deu ser perquè En Pau Casals ha intercedit per nosaltres!

Si a Catalunya, els qui han vingut a viure-hi no volen conviure en català, i generen amb aquest rebuig de la llengua pròpia dels Països De Parla Catalana, una mort lenta de la llengua, tan se val no posar cap llengua oficial a la constitució.

Em semblaria que els qui volen independència són prou capaços que en un estat nou basat en valors antiquíssims de progrés i democràcia portats per la llengua catalana, la d'en Ramon Llull, la de l'Ausiàs Marc, la d'en Ramon Muntaner... la llengua pròpia del lloc fos la de fa més de mil anys que transporta un tarannà, una manera d'ésser que no és d'agressió sinó de convivència. I que cadascú després parlés com bonament li plagués... A Catalunya sols hi ha més de 200 llengües parlades. Catalunya sempre ha sigut terra d'acolliment i respecte de cara als nou vinguts.

Per què el castellà hauria d'ésser amb el català llengua cooficial?

La llengua de socialització, la llengua de comunicació, de convivència ha d' ésser protegida una vegada l'estat realitzat, i per sempre.

Fora, superats, els maltractaments que ha rebut des de la Matriu durant tants de segles. La llengua és patrimoni de la humanitat i batega com un riu de diferències que fan la riquesa dels humans.

Imagineu-vos, tots visquent amb una llengua i un pensament únic!

Fa feredat!

Com un inquisidor que tornés i cremés els catalanoparlants...

Si a Catalunya el català, i els catalans catalanoparlants, ja s'han d'inclinar davant dels catalans castellanoparlants, abans que l'estat existeixi, tan se val que tots els catalanoparlants i voluntaris per salvar la llengua s'en vagin en una illa llunyana buida de gent i ho comencin des del bell inici. O, alternativa gens viable, que demanin àsil lingüísticopolític a Andorra.

Siguem qui sem; i prou de fer de llepes per aconseguir vots que què? Ens portaran serenitat?

No penseu que davant de tanta valentia, tothom no tindrà ganes de conèixer la llengua que empeny aquesta gent, la cultura que els fa ésser tan rics, i L'Esperit de convivència que pocs pobles s'hi puguin comparar. Creieu que si la gent va a Catalunya a passar uns dies enlloc d'anar a Espanya, no els vindran les ganes llamineres de voler-se integrar amb una gent capdavantera en les resolucions de relacions respectuoses i serenes que defineixen els catalans?

Personalment, visc a la Catalunya septentrional, la matriu veritable de Catalunya i de tots els Països Catalans i voldria poder viure plenament en català. I més dels qui us penseu ho desitgen profundament i de manera amagada.

Demaneu ajuda a Santa Rita, i als àngels de Catalunya, per tenir una Catalunya (in extenso) rica i plena.

Un cordial salut,

Joan Iglesias

[Llegiu aquesta opinió](#)